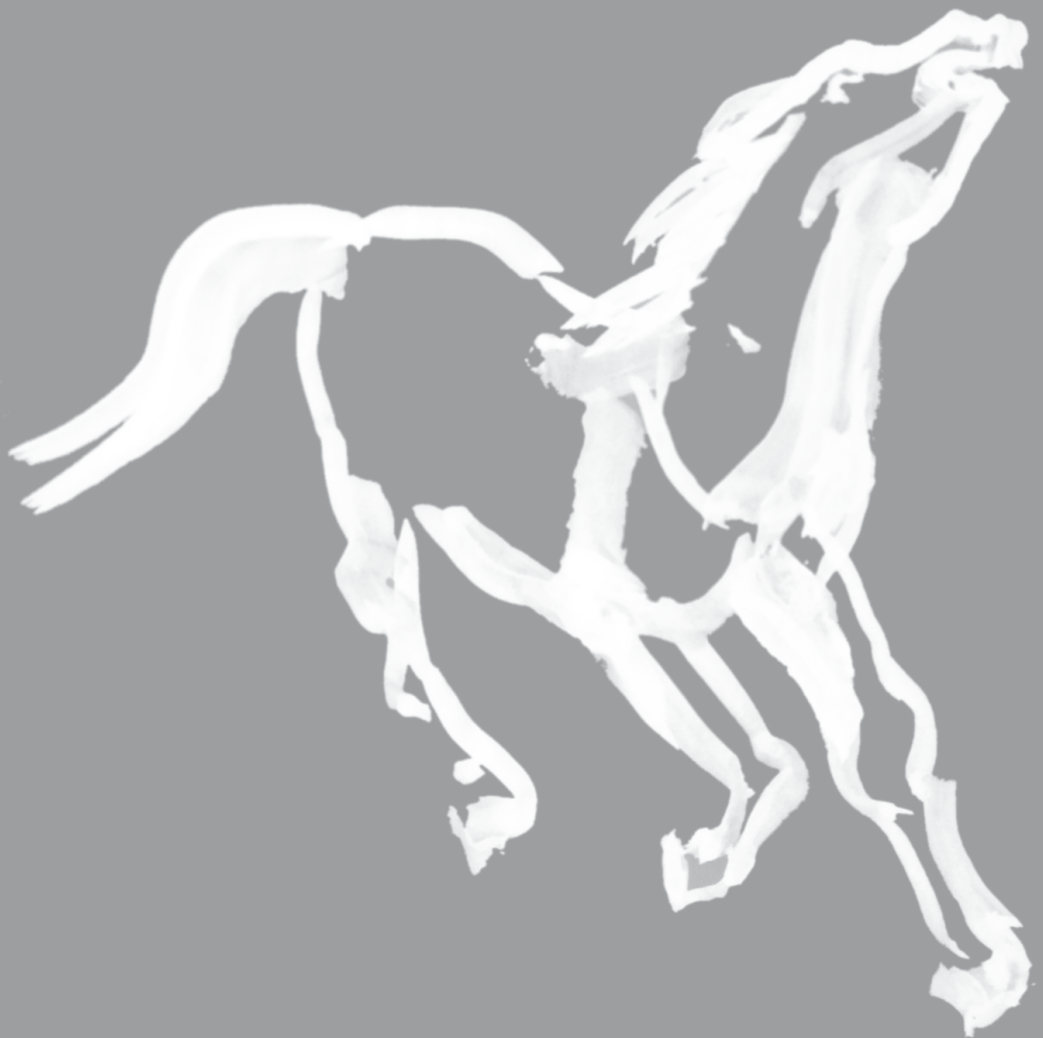

Cavall trencat

JOSEP GONZÁLEZ CLOFENT

Galopa vençut com un huracà
el somriure gris dels condemnats.

Sou lliures de:

fer-ne còpies, distribuir i comunicar públicament l'obra

Amb les condicions següents:

Reconeixement. Heu de reconèixer els crèdits de l'obra de la manera especificada per l'autor o el llicenciador (però no d'una manera que suggereixi que us donen suport o rebeu suport per l'ús que feu l'obra).

No comercial. No podeu utilitzar aquesta obra per a finalitats comercials.

Sense obres derivades. No podeu alterar, transformar o generar una obra derivada d'aquesta obra.

- Quan reutilitzeu o distribuïu l'obra, heu de deixar ben clar els termes de la llicència de l'obra.
- Alguna d'aquestes condicions pot no aplicar-se si obteniu el permís del titular dels drets d'autor.
- No hi ha res en aquesta llicència que menyscabi o restringeixi els drets morals de l'autor.

LLICÈNCIA DE L'OBRA

© Josep González Clofent

Mascarell, 2013

www.elpontdeleslletres.cat

El poemari «Cavall trencat» és una obra de Josep González Clofent. Aquesta creació literària està protegida per les normes internacionals amb jurisdicció estatal espanyola de la llicència Creative Commons, amb els següents especificacions: Reconeixement-No comercial-Sense obres derivades d'acord amb la 2.5 Espanya License.

Cavall trencat

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32
33
34

I

T'havien educat per al triomf,
les llums del llorer, l'honor i la fruita.
Pren l'aigua, la sal rosa de l'Himàlaia.
Tot i trencat, seràs sempre un cavall.
No ho has d'oblidar, renilla ben fort
renilla i pica amb les ungles a l'erm
dur que et sotmet.

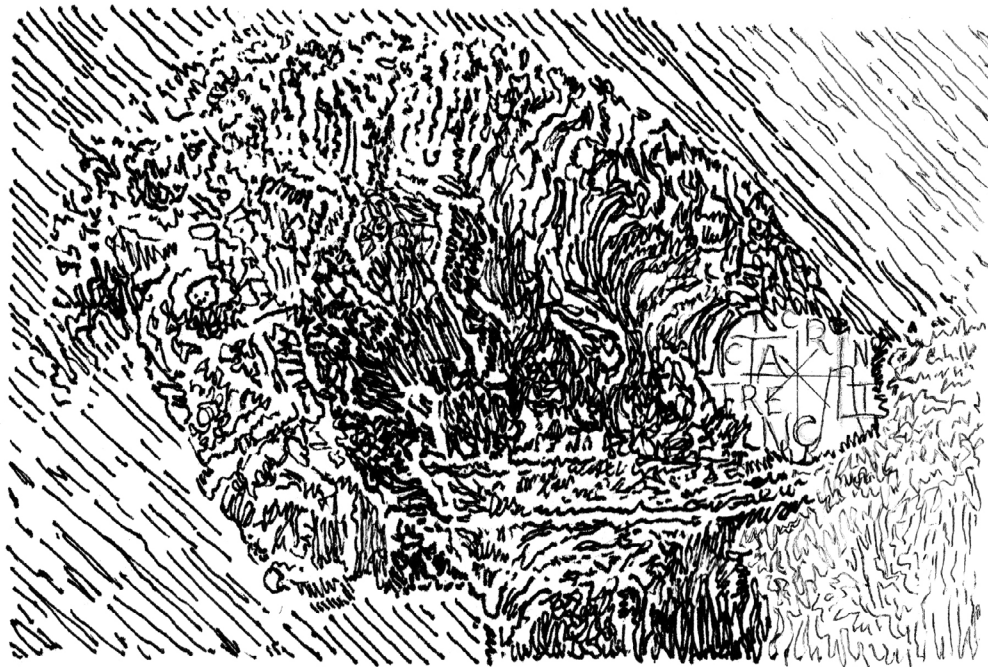
A la quadra de terra
encara et visiten les papallones.
Amb tu no podran ni forces externes,
ni drogues, ni els setinats de paper.
Volen fer creure't que ja no tens vida.
Però malgrat les ferides, galopes
en dansa salvatge la llibertat:
L'Ama Dablam als teus ulls espurneja.

II

El nou Titànic
Enzensberger ens ho va advertir:
“L’iceberg no té futur».
I després:
“Perquè l’instant
en què la paraula feliç
es pronuncia
no és mai l’instant de la felicitat».
I tot això vol dir que el Titànic
fa cent anys que s’ha enfonsat
però ens resistim a assabentar-nos-en.
Sentim la música pujant
des del gran saló amb làmpades d’aranyà.
És una nit tan freda
i els cigars fumejants de primera classe.
Són les lluerns a la deriva
dels camarots de més al fons.
“Perquè per boca de la classe obrera
mai sentireu la paraula classe obrera”.
I això li ho xiuxiuegen a cau d’orella
a míster Guggenheim abans de la ranera.
I míster Guggenheim somriu, picardiós,
mentre el gel ja és a la cuina
i els cavalls marins cavalquen a la caldera.
I Enzensberger té raó:
les paraules no venen mai a temps.
o fan prompte o fan tard.
Només l’iceberg és puntual com un rellotge,
la gran massa inexorable,

la societat occidental,
el final de la Història,
la poètica d’Aristòtil
i el banquet de Plató,
el cavall de Nietzsche
i la mula Francis.
¿Quant pesa un iceberg?
Els mateixos quilògrams
que tots els vostres somnis de redempció.
El pes exacte de la realitat
sota la quilla del barco.
Els enfonsats i els salvats,
si és que n’hi ha que se’n salven.
L’orquestra tocant un vals
mentre el capità es maquilla
tot esperant la dolça mort de sal.

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32
33
34

PAL02

III

Capitans d'abril calvalquen el desert
de la utopia ferida.

Foscament renilla la llum
d'un cavall fosforescent
i els genets del silenci mesuren la mar
bastida de somnis i foc.

La vaga desconvoca els llanterners
de la lluna, i la nit és occidental.

Tulipans de cendra entren en crisi,
l'esperança és un drap florit
i domèstic, un sospir de gel
en la sang trèmula del bosc.

La societat s'associa a una caixa buida,
al verí trist de totes les pèrdues.

Telèfons d'arena sonen intermitents
com una emergència de pluja
en oficines opaques que administren
la sobredosi de la màscara.

Galopa vençut com un huracà
el somriure gris dels condemnats.

IV

Oh bell cavall,
plou a ciutat on es cou la desgràcia
i la soledat dels homens rovella
l'esperança. «Escolte el piafar
de les constel·lacions als estables»

tal com diu Tranströmer, però no res
canviarà sense els mots i la dansa.
Per això cantarem i ballarem
per foragitar les grans injustícies.

Farem la cara roja als miserables
embaucadors amb pedigrí polític.
Fan ganyotes i lladren descosits
però són cartons buits cremats de falla.

Diuen que no hi ha blat, tampoc avena.
Ens tasaran l'aire i la llibertat?
Vetaran els colors del pensament?
Perdrem la veu a martellades d'aigua!

Ara volen acurtar-nos el viure,
ampliar la fam i el dol tan cruel.
Imposen punyals d'acer, la moneda
cilici i convenció dels canalles.

Però cap abús ens desfarà els somnis:
Nens de cors purs somriuran la justícia,
i les milotxes parlaran dels vents.
La vida no és l'atzar d'una tómbola

i la Terra exigeix mans de llum i roses
per trencar les cabotades d'arena,
l'aridesa dels jous que ens esclavitzen:
Oh bell cavall que esclafes els ullals
de la tristesa!

V

I ve la mort i ve la vida.
I el piafar de les constel·lacions
és la dèbil traducció d'anhels més purs,
cavalls que s'han reclòs al nostre palmell
mentre gira el món al teu voltant
i les blanques crineres s'ofereixen
en sacrifici.

Vosaltres exigiu un cel més ample
però sabeu en el més íntim
que no us atrevireu mai a passejar-hi
amb les cavil·lacions de Hamlet.
Allí va el príncep boig, endormiscat
a dalt del carruatge del seu dubte.
Amb ell vaig jo, amb ell vas tu.

Cap estrella errant en un cel lacti,
cap monstre marí a l'aguait d'un naufragi,
cap enveja servida al vapor
podria rivalitzar amb la teua pal·lidesa.
Mentre tots esperen prodigis
tu sola cuses amb fil de saba.
Et creixen els arbres i hi instaures
el pervindre convuls de l'univers

VI

Entre les restes del naufragi,
la carta d'una baralla intacta:
el cavall d'espases anava a bord.

Crineres i flors com a espectres
d'una primavera freda i amarga.
suren en l'oceà del silenci.

La nit garbella constel·lacions
i els crits desesperats dels navegants
són reixes d'acer en el desert.

Udolen els llops en el sofà,
els corbs traspassen tots els clavells,
l'olfacte dels morts tot ho escampa.

Una dona trenca les aigües de l'odi,
es debat entre la vida i l'abisme,
galopa sobre els poemes en quarantena.

Facebook és un camp de mines pervers,
un cordó que no és umbilical,
una pastera de gent que vol gent.
La casta segueix a l'ànima del seu negoci,
ignorant els desnonats i cercant paradisos;
els pobres regiren contenidors a poca nit.

La dona parteix l'ànima d'una altra
amb trets disfressats de paraules,
però això no és violència de gènere,

A quina distància es deu trobar l'iceberg?

VII

Vingueu tots ací i feu-me costat.
Doneu-me alfals i pomes, aigua pura
i ben fresca... Que els rellotges trontollen:
puden els actes d'aquests homes grisos.

Cavall de glaç, amb aquesta crinera
hem de cremar les mentides quan parlen
menystenen la veu dels altres, la vida
sense escrúpols, ments obtuses de granit.

Que l'atmosfera s'abille de pluja
per netejar els abismes dels cors!
Que es fonga l'infaust verí, el punyal!

Provoca l'esfinx amb documents d'ombra
i galope pel seu damunt.

Uns cants
riuen el vol de les rates penades:

Oh llibertat!

VIII

Cavall malparit, cavall desbocat:
No necessite del teu galop febril
Per a considerar-me viu.
He viscut als erms, he viscut als boscos
Tinc el somriure còmplice de les truites
Que van riu amunt, que van cos endins
I tota intervenció humanitària
està fora de lloc.

Hi ha cavalls roïns com hi ha bancs roïns
I hi ha polítics vils, i metges abstemis
I fums verticals als gratacels de la desolació
I els indignats recorren les places
Demanant per favor un cop de puny
Als omòplats del sistema
I es torna a parlar d'això —del «sistema»-
Com quan notem el nostre cos mortal
Perquè estem malalts:
I és ara quan estem ben fotuts.

Cavall desbocat, cavall malparit:
torna'm a cantar la cançó dels teus cascots,
sóc un cossac perdut a la praderia
sota un oceà de calç viva
creme i udole com la viva imatge de mi
amagada als tolls de l'univers
sota galàxies de liquidesa immòbil.
Cavallet, cavallet
torna a la mare i digues “puta”.
I resa per tots nosaltres.

IX

*Ecos que vénen
des del centre com cavalls.*

SYLVIA PLATH

Hi ha la terra neta de cavalls,
un poema de Lorca a trenc de juny,
el ventall de colorins que agitava
un pressentiment fosc.

Hi ha una espasa besant la nit,
la tarongina perfumant les formes,
un llac en el centre del desig,
el batec suïcida de la sang.

Hi ha les paraules sense genet,
l'insuportable soroll dels cascos
travessant avingudes de dolor,
la misèria dels desnonats.

Hi ha la gespa com una esperança,
el tronc estellat per la destrat,
els ulls que volen creure i no veure,
la cançó d'un indignat a mitjanit.

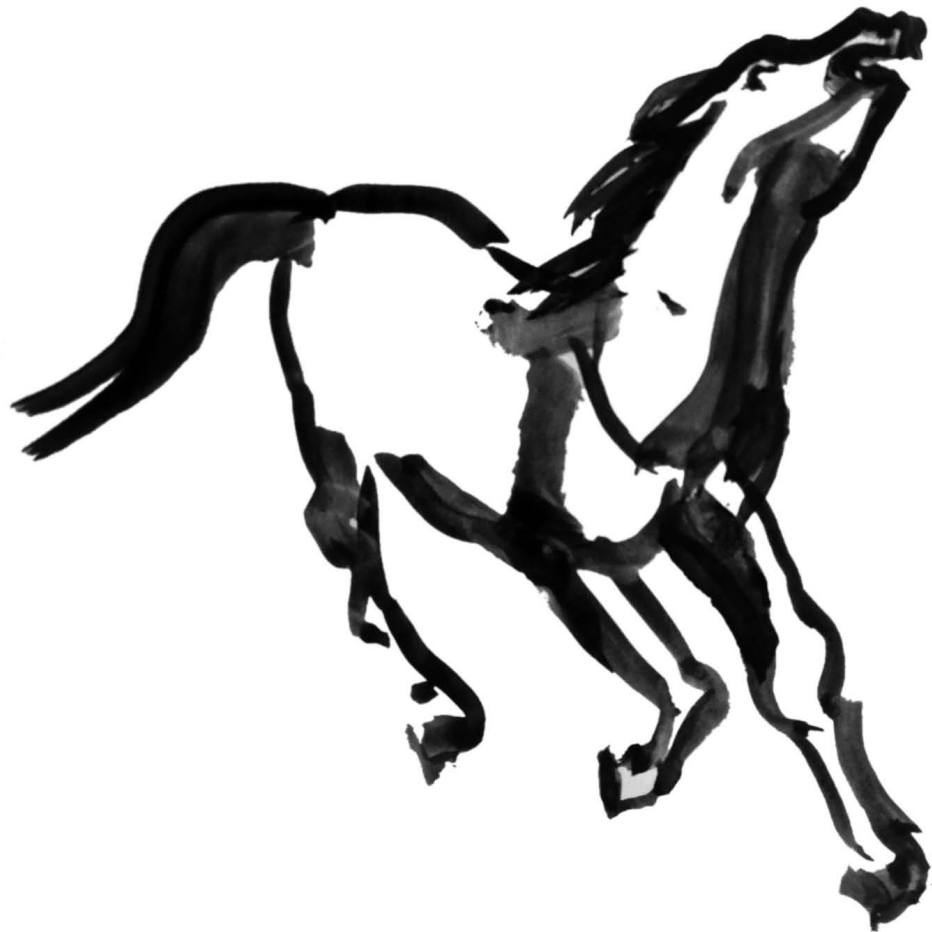
Hi ha les tisoires en tots els cantons,
l'ofici més antic del món, i el de lector,
els mitjans d'incomunicació i les ànimes
d'un ex purgatori intervingut.

Hi ha la follia que arrapa l'arnés,
la ferradura amarga de mig segle,
les històries d'amor que es repeteixen,
la infelicitat al quadrat i a metres.

Hi ha els e-mails sense contestació,
el WhatsApp i la memòria del cos,
la prima de risc sentimental,
les pèrdues que escriuen una vida.

(En quin punt es va aturar
la vertadera galopada?)

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32
33
34

X

Escriure poemes no canvia el món,
però trau la brutícia de l'intel·lecte.
Escriure poemes no ens dissol el jo,
però t'asserena la melangia.
Escriure poemes és mirar-te a l'espill
i veure, encara, la voluntat de tendresa.
Escriure poemes és com l'horitzó lliure
on reprenen els cavalls la galopada.
Un poema ens escriu el món enrabiàt,
la púrria d'algunes ànimes i els canvis.
La paraula foragita el suïcidi,
genera esperança i modula cançons.
Llegir un poema mitiga els ultratges,
però injecta en la carn les passions,
rebenta els furóncols de la ignomínia
i, amb els altres, et fa caminar.
Escriure un poema que no vol retalls
i sí la dignitat de les petites lluites:
sou, casa, taula, estima, temps.
Un poema d'aire i aigua que despulle
la roba injusta d'unes mòmies governants.

Escriure poemes, cavalcar de nou.

XI

En el llac de la memòria
enfonsar-se, sotsobrar-hi són habituds que ens restauren.
Necessitem ofegar-nos per a salvar-nos.
L'aigua és el nostre element més sagrat.
El pa és pa, el vi és vi
i només l'aigua és vida, suprema i superba vida.

En el llac de la memòria es pot bussejar a pler,
però cal ser conscients que tot retorna.
També nosaltres hem d'aprendre la ruta
com un peix volador la traçaria enllà dels núvols
entremesclant elements, desafiant les fronteres,
vivint per damunt de les possibilitats de la piscifactoria.

M'agradaria poder dir-vos que no és necessari respirar,
però cada alé és preciós.
I cal recordar-se d'inspirar consciència endins,
fins al fons de l'arena més pura,
allà on recerquem el secret de la vida
i només ens espera un espill.

XII

Escriure poemes a pler,
navegar el llac de la memòria,
combatre la solitud universal,
trençar a trossos l'espill que espera,
disparar contra el facebook i les xarxes,
ordenar el neguit dels histriònics,
prendre consciència del temps,
caminar a contracorrent del telediari,
llegir a Fuster quan no s'estila,
fer l'estúpida declaració de la renda,
identificar botxins de mitja bufetada,
aprendre la desolació comunitària,
votar els delinqüents en les urnes,
visitar l'eurozona i cagar-se en els morts,
decidir l'impossible sense esperança,
parir els fills que no heretaran,
dinamitar el rovell del sistema,
reconèixer assassins en un estadi,
oblidar amors a cop de còlics,
despreciar els bancs i els seus bufons,
acumular pedres i toxines,
rebentar el fete de la lluna,
sobreviure, a pesar de tot.

Escriure poemes, navegar el llac,
vestir la utopia de blanc.
Això és el somni que perdura
ara que els cavalls són d'aigua.

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32
33
34

XIII

Beveu el líquid pur i transparent,
que se us escórrega l'arena de les mans
les misèries polsoses,
les tristes declamacions.
Beveu aquestes il·lusions
de cel·lofana:
sostenen la petitesa de l'univers,
els canvis fútils i adients,
també l'afany pels nous colors,
que una altra història és factible.

Invisibles, dissoleu
tota mena de grillons, la pena.
El sol milita per a tothom,
palesa la mort, però possibilita vida.

Encara ens resta la llibertat de dir,
menysprear l'èxit, l'adulació,
no provocar vòmits als innocents
foragitar la mort i la mentida,
esdevenir aire.

Per la paraula, aquesta casa
és vostra: acomodeu-vos,
pengeu els atifells,

digueu els vostres entrebancs
amb força i zel;
disposeu d'aquest rebost
i nodriu-vos dels somnis.

Engrillonat a la paret,
oh bell cavall desfarem
la teua solitud a queixalades.
És pels mots
que en la crinera et balla
la rosa dels vents.

XIV

És hivern ara, i la calitja amera el cos amb el seu embolcall humit.
És nit tancada, i el sol viola i força amb cada raig majestuós.
Sóc cada vegada més jove i el meu cos s'aprima i es lenifica.

Tot funciona al revés, i el món torna sobre el seu eix.
La llet retorna a les vaques i els salmons segueixen el curs del riu.
Els hòmens ja no busquen la infelicitat.

El festival d'odis sobre la terra es va mudant en gestos amorosos.
Els vells estan contents i els joves sospiten.
Les estrelles ja no brillen perquè no s'han extingit.

Les ciutats es destrueixen i els cotxes tornen al garatge.
Eixim tots de casa per a regressar del treball.
Pague amb aliments les monedes que em donen.

Cada cèl·lula del meu organisme evita les malalties.
L'economia decreix i el petroli es reabsorbit a la seua bossa.
El flequer em saluda amb un adéu i jo li dic hola quan me'n vaig.

Tot funciona al revés, i el món torna sobre el seu eix.
La llet retorna a les vaques i els salmons segueixen el curs del riu.
Els hòmens ja no busquen la infelicitat.

XV

Vénen cavalls de llum precipitada
VICENT ANDRES ESTELLÉS

Heu fet malbé la nostra esperança,
el bocí de tendresa de tots els paradisos,
la pupil·la blava del nostre somni.

Heu traït el nom de les absències,
els llavis impoluts de la nit,
la sirena d'aigua que cercava un lloc.

Heu ferit a punyalades seques
les nostres cintures sense pietat,
la cara oculta de les llunes.

Heu improvisat discursos en les places,
voltors d'acer en els horitzons,
flors invisibles en els nostres corrals.

Heu abocat les cendres dels amors
al clavegueram de la vostra bogeria,
monstres de fil d'aram amb urpes de llop.

Per això ara, amb la ràbia d'agost,
vos declare assassins de somriures,
insurrectes esclata-sangs de verí,
i vos proclame un odi unívoc,
maleïdes criatures de la desfeta.

(No descanseu mai en pau,
que la contamineu de confusió).

XVI

Digues cavall trencat,
animal íntim a qui narre la Realitat:

Tenen cor els vampirs
que només socialitzen pèrdues?

Tenen ulls
els qui empren atzucacs financers
per burlar la llum?

Tenen ferro en la sang
o també escrúpols i desafecció?.

Ells dissolen l'ordre,
els sentiments d'allò just,
creadors de pseudopolítiques
i filosofies descarnades.

Postmoderns,
pregonen veus inhòspites
per justificar-se,
per honorar -diuen- el poble.

Amb garlandes de glaç
enarboren la bandera del perjuri,
onegen paraules amb difamació
emmidonats d'aspror i vehemència.

Vine al meu costat, cavall,

no escoltes aqueixes veus.
Et vessaré aigua de flors de taronger
per la crinera.
Et picaré olivarda per les ferides,
emplastres d'arnica i banys termals,
oblit de contusions.

I lentament faràs el pas,
després, als vents, el trot.
T'aixecaràs en pau sobre les potes,
i el teu galop trepitjarà suborns,
oblits, infàmies,
qualsevol contrarietat.

Sota el sol més buit
-a cor obert-
o en la tempesta encavalcada
no mai t'aturaràs

Perquè tu vius en l'horitzó
on l'innocent quequeja.

XVII

En l'intermedi de totes les passions
tu i jo vorejàvem el bosc de llet i mèl,
esquinçats, però autèntics,
com un exèrcit sencer perdut entre la boira,
Míster Vanaglòria buscant-nos en va
en l'intermedi de totes les passions.

En la giragona de la ment més lúcida
no podríem deixar de pensar en la mort
tot just allà on la vida reviscola.
No hi ha res com deixar oberta la porta de la cuina
mentre acaba la festa de l'aniversari
en la giragona de la ment més lúcida.

En l'hipòdrom on la passió s'exercita
corren els cavalls de les nostres emocions:
aposta pels blancs, aposta pels negres.
No importa el preu, ni importa el guany.
Els cavalls presocràtics que fumen Ducados
en l'hipòdrom on la passió s'exercita.

En la rebotiga on es cou la mala fama
m'han vist a altes hores de la nit.
Una hora orada indigna d'un poeta
duia la fusta a la mà i esperons molt afilats.
Els cavalls em temen i màdoren
en la rebotiga on es courà la mala fama.

XVIII

En l'intermedi de totes les tardors,
els sondejors de la premsa en diumenge:
els genets poderosos perden fulles,
hi ha un verí de vent que les habita.
Mires la pàl·lida mort estesa sobre els dies,
la insuportable marea de la vida
que tix penya-segats en el cervell,
la cavalcada en va de tots els ancestres.
Tot és igual, com un hipòdrom insomne
sense herba, sense públic, sense cavalls;
anacrònic i estrany com una peülla solta,
trist i absurd com certs discursos de neu.
La mort avança sense competidors,
seca com un riu de crisantems a la teua vora
i respire el putrefacte alé de les magranes,
les apostes corruptes dels capitans.
Ja no creus en el sistema pobre,
en la lenta davallada de les conviccions.
Galopes a pleret contra els nous horitzons
i t'imagines ales en la crinera eixuta.
S'han cansat els soldats com l'hematòcrit
que fou aigua, desolada creix la malatia.

En la recòndita cova del cataclisme
els teus ulls s'omplin de palmeres i roses.

XIX

Sóc el vostre amic,
aquell poltret que ha crescut pels mots,
a la vora dels vostres somriures.

Com puc dir t'estime, papallona?
Sempre ens has dut l'aroma dels lilàs
la memòria benefactora de l'aigua
i, malgrat els parèntesis, la llum
dels mots en abril, el treball silent de l'heura.
Agafa't de la crinera i mou les ales!
Amb tu, botaré coves i cataclismes,
no seran res els hipòdroms insomnes:
escac i mat, als jardins purs de la sang
galoparem tots els versos.

Com puc dir t'estime, talp invisible?
Treballes en la nit clara de la teua ceguesa
-iconoclasta enjogassat- i regales
l'alé tan sentit, desemmascareu sospites.
A l'inrevés dius el món, capgires el temps
i ofrenes bellesa en paraules nues.
Patines amb el teu cor d'espills,
on no hi ha cap maldat, ni la veu escriidassa.
Car els sords no ens escolten i són cecs
aquests monstres assassins de la vida.

XX

Amagar, com una necessitat imperiosa,
tots els fruits que ens han sigut donats.
Perquè és ben cert que no mereixem res
i som els dipositaris de tot.

En els meandres del riu de la vida
que ens porta a dalt del vaixell
de la nostra estupefacció,
portem la càrrega que ens fa més humans.

Són els dàtils del Marroc, les fines espècies orientals,
l'encens i les pinyes tropicals.
Ofrenem al nostre propi déu interior
tots aquests presents
i esperem que siga benèvol.

És propi dels déus, però, demanar sacrificis
però un sacrifici és l'única cosa
que no estem disposats a presentar-hi.

XXI

Quan el llamp incessant de la paraula
s'aclama als núvols de rent i aigua,
la vida esdevé paradigma de la terra,
boca esquinçada en batalles de gesmils.

Ací roman la farina i el blat dels somnis,
en aquesta despensa de bronquis nus
reclamant el somriure dels nenúfars
que desconeixen la suor del teu ventre.

Crineres de fil d'aram travessaran idees,
la llum de la teua pena enfosquirà
per sempre els semàfors lliures,
les voreres trairan les tulipes grogues.

I serà dissabte o un dia vulgar de versos.
Un malson d'agulles cobrirà el cel
de grisos estranys i pensaments incerts
a l'hora exacta de la cursa suprema.

El galop repetirà rítmicament itineraris
com una espiral de freixes fonent-se freda.

XXII

Volgueren matar-me,
diluir-me en una ombra,
imatge d'indecència,
volàtil gas.
Em digueren cadàver:
- Serà fàcil derruir el temple.
No gens de llum, ni pa, ni vent.
M'injectaren tot tipus
de metàl·liques mancances,
odis refregats
i queixalades de ferro,
paraules com presons.
Però estel petit,
-un púlsar d'emoció-
encara em bategava
l'illa a la deriva
però lliure.
Després, el seny
me'l desconstruïren:
ho intentaren
amb tota mena d'inclemències:
No cap tasca, ni contacte,
engrillonats els aires,
trot vençut,
pas barrat,
l'oblit del bell galop.
Però als ulls sagnants
un foc esbufegava.

Vingueren l'escarbat,
el talp, la papallona,
-senyals de fum-
els cants de la cornella.
En cambra inhòspita,
on la misèria és més oculta
no pogueren soterrar-me.
Cavall trencat,
però cavall:
de ment conscient pels altres
amics, solidaris animals:
llum dels mots,
poetes d'aire.

XXIII

Ara us diré d'on vinc.
Vinc de les cendres d'Auschwitz
de l'herba que va segar Atil·la
del ventrell esbudellat del corder
el dia del sacrifici al temple d'Apol·lo
de l'enveja del Sàpiens envers
el Neandertal.
Sóc innombrable perquè incloc
l'infinit dins cada límit.

Ara us diré d'on vinc.
Vinc de les turbulències celestes
a mil cinc-cents hectopascals,
de la lava blava d'un volcà extingit,
de la cendra de totes les xemeneies
de la pluja àcida
de l'amor irresolt.
Continc les passions
perquè és el natural en mi.

Ara us diré d'on vinc.
Vinc del record de tots els difunts
de l'aroma de la clavellinera
dels somnis que han resultat sems
de les pregàries ateses
del kàddish pel fill que sí que ha nascut
i ara esperem que muira.
Vinc de la malícia i de la besada
i tinc el rostre de Janus, tan bell.

Ara us diré d'on vinc.
Vinc dels llocs on encara no he anat
dels aeroports on cap avió aterra
del vaixell que no salparà
del globus que no s'enlairarà
de la diligència on no hem pogut enganxar
ni una trista egua.
Vinc de cada acte irrealitzat
i n'estic orgullós.
I el meu nom és ningú
i el meu cos són bocins.
I de tot això vinc.

XXIV

Ara et diré d'on véns,
maleïda cançó desposseïda.

Véns d'una cursa estranya
i ets anatema,
véns de la ferocitat obscura
que fecunda les nits,
de la sang que amera les pedres,
del riu sense lluna que udola.

Véns de la catàstrofe i del cim,
de la voracitat que mossega
els mots en silenci,
de la pèrdua que assassina a galop,
del dolor amarg de l'heura.

Véns d'un país tallat a trossos,
de la velocitat absurda dels espills,
de la mar silvestre que escurça vents,
del ventre foll que fereix l'arbre.

Véns de la muntanya que habita el monstre,
del toll infinit que fan les pluges,
dels núvols que compta el poder,
de l'absurda toxicitat
que enverina els diaris.

Véns d'una cursa inexistent
i conjugues els crims en dejú.

XXV

Passen els dies
i tu -cavall trencat- no veus
cap altre horitzó
que una perenne desesperança.
Alguns homes han prostituït
la paraula i el treball,
han baratat els ulls
per fútils coloraines,
el cor carnassa hipòcrita,
budells que escridassen
famolencs de noms,
tot és qüestió de nombres,
asèptics, buits.

Observes el futur,
amb tensa musculatura,
ben disposat a la carrera.
Novells i aguts
són els renills,
la sang erecta,
i dòcil la crinera
perquè somies vents,
i t'imagines nous camins.

Oh dolç cavall,
amic de fades i poetes:
cavalcarem aquests temps grisos,
-tobogan en lluita-
als somnis més oberts.
Car nostra és la vida
i el pols batega
lliure encara i seu.

XXVI

Amollen els llebrers al capvespre
travessen lleugers els nostres cors
tenen potes daurades i flairen
les brases del sol.
Cal seure molt a prop del congost
i veure passar la canilla
àmplia de gallardets polsosos
com un rés absurd.
Tots els gossos són bons creients
llisquen àgilment cap al seu destí
honren el seu amo i honren també
l'esclavatge feliç.
Dóna menjar als cans, dona ferotge,
impulsa els nostres somnis melosos
contra el vent i contra el crim
de la vida astuta.
Gos no menja gos si no és en el relat
del poble que puja victoriós al més alt cim
i des d'allí ataülla el misteri
de les races extintes.
Canten alegres els gossos del sol
escapats de l'infern un sol instant
dibuixant la cal·ligrafia inconsútil
del nostre desconhort.

XXVII

En l'aurora corren llebres ufanes,
velocitats de llum que mengen herba.
En els flashos de les notícies buides
les crineres han ocupat el parquet dels despatxos
i vidres de plastilina oculten la pluja
a l'hora que floreixen silencis en els parcs artificials.
No tenim escrúpols massa mal vists;
som classe sense casta que galopa
amb ulleres de sol de plàstic per als mosquits.
Els Iphones es venen als top manta dels activistes,
I els estadis s'omplin de poesia militant.
La gespa s'ofega amb la tinta virtual
de la set que desbudella les idees.
Els discursos van a pescar al riu sec,
els paratges s'adquireixen als supermercats.
Hem vist hipocondríacs, servidors de si mateixos,
representants del poble que no s'afaiten,
sindicalistes amb quinze pagues i un ròlex,
fantasmes de la utopia que ha sepultat l'aurora;
polítics sans i estalvis amb més d'un euro per recepta,
paraules que palatalitzen a fosques, en mal moment,
presoners deserts de béns i desnonats,
l'egua que estime amb la llibertat assassinada.
(I jo, un cavall convalescent de dimonis).

XXVIII

Sense paraules.

Hem exhaurit les paraules
per descriure aquesta atrocitat,
el despit infame en què han caigut
certs animals grisos,
humans de ferralla rovellada
i ànimes de granit.
Han cremat la dignitat,
la llum l'han soterrada,
mentre ploren innocents
en platges desertes,
il·lusions corglaçades
i llànties buides d'oli
quan l'aurora és pura
i fosca nit.

Què direm als nounats,
gaudiran de la música i el lleure
o, potser, s'etiquetarà
la tendresa a preu tancat?
És força estrany sacsejar
l'esperança del vocabulari,
pidolar justícia, un nou cant
si ningú no escolta.
És estrany alçar vols,
somore l'adormida carn
barrada sota els ferros
d'incòlumes pors.

Aquestes peülles
modularan nous ritmes,
alçaran, a contravent,
mots i fets de foc,

l'esperança renovada.
I vindran somnis
-redempció de joia i tristesa-
i foscament renillaràs de llum,
i galoparàs tot avergonyint
misèries i miserables.
Amb pèls de la crinera
embastaràs nous prodigis,
la Vida. Serà fàcil evitar
els abismes de l'odi,
reemprendràs la galopada.

Oh bell cavall
que en trotar fas poemes
i desafies la convenció
i les fronteres
No als éssers gassius,
no als adlàters que ens glacen
no al conformisme
que ens abilla de pobresa.

Oh bell cavall
vesteix-nos d'utopia,
de paraules d'aigua,
que en els músculs de la sang
la rosa dels teus vents balle.
En l'hora més obscura
no has venut la teua ment,
marmessor d'antics somnis.

Oh bell cavall
habites un cor de llum
per allò rebut dels altres,
perquè ets missatger
on dia i nit panteixes,
perquè has fet créixer flors
d'aquesta lluna negra.

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32
33
34

XXIX

No hi ha cap música
que ens salve d'aquests ídols absurds.
Aliena als batecs del cor
et visita una ombrívola cornella.
Al desert dels teus ulls
no resta cap llum:
són roses de paper
marcides d'esperança
car les metàfores massa temps fan vaga.
No cregues en les muses.
Són tàvecs que et xuclen la sang.
Cavil·la novament en l'aire
cavall de foc,
sigues poesia!

AGRAÏMENTS

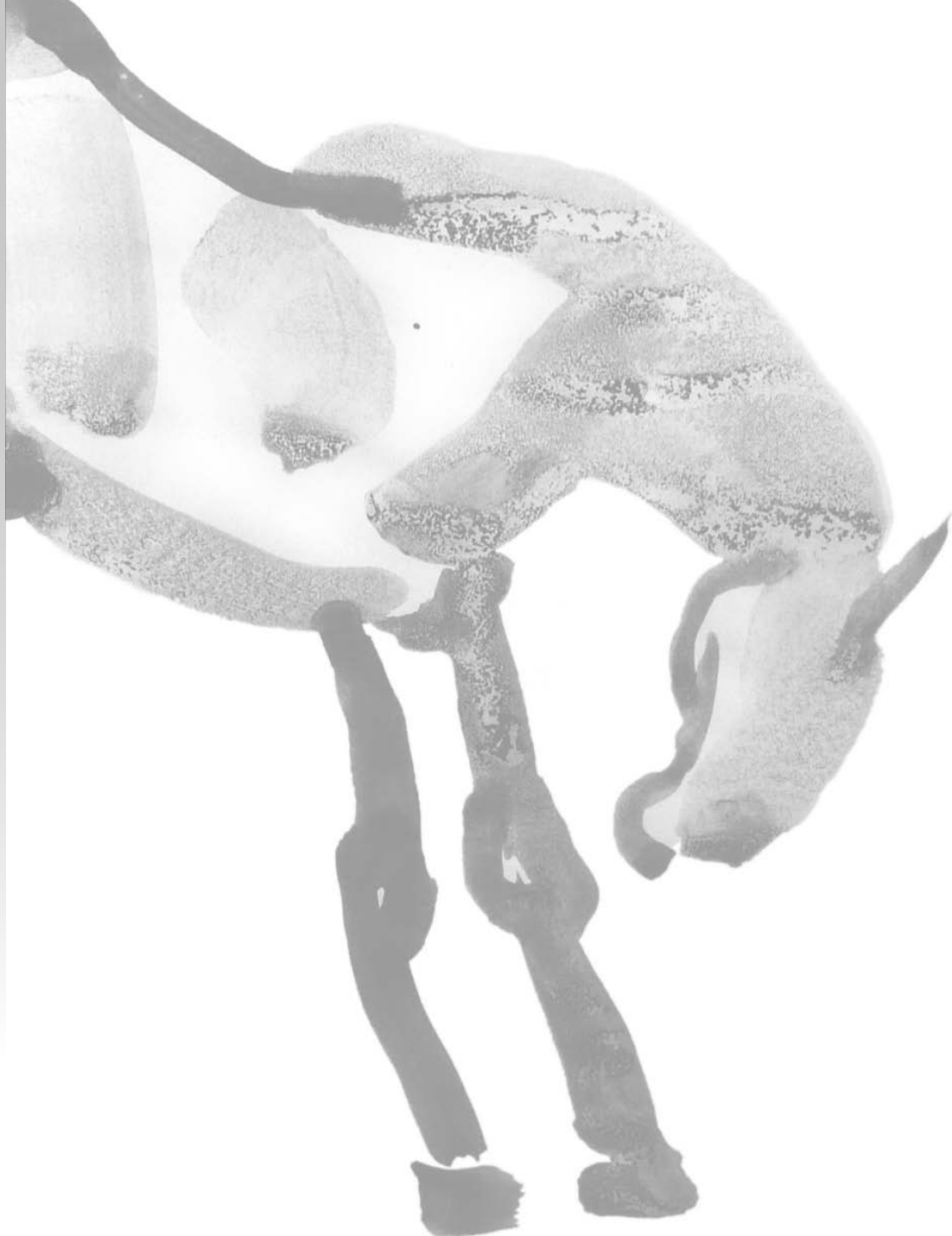
Són aquestes unes línies per tal de manifestar el meu agraïment als companys del Pont per haver-me deixat incorporar els poemes i alguns dels meus articles i opinions sobre la literatura al magnífic web que disposen a www.elpontdeleslletres.cat.

Tots ells han estat un esperó per tal d'escapar-me de l'aïllament en què em trobava. Mostra, un cop més, de la seua generositat i de l'estima per les nostres lletres. En moments en què resten engrillonades, ells han estat un horitzó de llum i llibertat.

També vull agrair els diferent treballs pictòrics dels següents amics i artistes Frederic Casanova Martí (Portada, pàgina 25 i Contraportada), Luís Contreras Pardo (pàgines 2, 5, 8, 12, 14, 18, 26, 27 i 28) i Josep Manel Palomar Abascal (pàgines 3, 4 i 7). Des de l'inici d'aquest projecte restaren entusiasmats quan els demaní participar en l'elaboració d'uns dibuixos per al llibre. Ara els podeu gaudir i contemplar.

En darrer lloc, voldria manifestar l'admiració per la pre-ocupació i feina ben feta de l'amic i poeta Josep Porcar: ha estat qui ens ha aconsellat, proposat alternatives i dissenyat aquest llibret digital que ara teniu tots a les vostres mans.

Pel treball de tots ells, espere que la llum humil d'aquestes pàgines es grave en l'esperança dels vostres dies. Sempre ens recorda la poesia que cal guanyar-se la llibertat.

BIOGRAFIA

Josep González Clofent va nèixer l'any 1962 a Mascarell (la Plana), el mateix any, segons li agrada remarcar, que els Beatles van editar «Love me do» i Joan Fuster va escriure a quatre mans «Nosaltres els valencians» i «El País Valenciano». Aquestes són les fites emblemàtiques de la seua memòria emocional.

És autor de tres poemaris publicats: «Per amor a l'art» (aparegut l'any 1989, mentre els manifestants enderrocaven un mur oprobiós a Berlín, en la desapareguda editorial gironina Llibres del Tendur), «Índicis d'una cosmogonia» (publicat el 1994 dins el segell illenc Calabruix) i «Regla de tres» (editat per Edicions del Brosquil l'any 2005 després de guanyar el premi Bru i Vidal de la vila de Sagunt).

Tots aquests títols es troben actualment descatalogats, com correspon a un autor fantasmagòric que no es prodiga en públic més enllà de l'estrictament necessari. Sí que ha sovintejat, però, l'àmbit de la reflexió assagística amb articles disseminats ací i allà i publicats sense firma o amb pseudònim. Alguns dels títols d'aquests articles són els següents:

- «Literatura valenciana del XXI i hecatombe».
- «Literatura, metàfora i oblit del món».
- «Crítica literària i fum editorial: literatura en venda?»
- «La llum dels mots: construcció literària i Realitat vital».
- «Sobre la falsa evanescència de la literatura digital».

- «Endogàmia poètica i canibalisme».
- «Entomologia de la desafecció: apunts per a l'esbós d'una literatura íntima».

Actualment viu a Perpinyà, parla un francès acceptable i treballa en l'administració d'una residència d'ancians. Els qui el coneixen asseguren que, a les nits, no deixa d'escriure poemes en una vella màquina Olivetti, sense guardar-ne més que una única còpia.

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32
33
34

PRODUCCIÓ

v e t a v i s u a l . c o m

Cavall trencat

JOSEP GONZÁLEZ CLOFENT

